

Jensen-Sønderup: Allerede ved Sagens første Behandling havde jeg Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at det for mig aldrig havde været en tilfredsstillende Ordning, man naaede til, den Gang den ungældende Lov om Tilskud til Enker med Børn blev gennemført. Jeg har altid anset det for mindre heldigt at have en bestemt Transgrænse paa den Maade, at alle, der er under Grænsen, faar lige meget pr. Barn, og at alle, der er over Grænsen, slet ingenting faar. Men jeg gjorde tillige opmærksom paa, at jeg ikke var til Sinds at rejse det gamle Stridsspørgsmaal — man var nu en Gang naaet til en Ordning —, og at jeg saa paa det foreliggende Forslag som et Forslag, der gik ud paa under Hensyn til Forandringen i Pengenes Værdi og den herskende Dyrtid at bøde paa de derved fremkomne Forhold uden i øvrigt at røre ved de mere principielle Spørgsmaal.

Under Udvalgsforhandlingerne blev der alligevel, som det ogsaa blev nævnt af Ordføreren (Helge Larsen), fra flere Sider udtalt Ønske om, at man undersøgte, hvorvidt det var muligt at komme bort fra det mindre heldige i den nugældende Ordning og over til Regler, hvorefter de med de større Indkomster fik mindre Tilskud pr. Barn end de daarligere stillede. Som det vil ses af de Bilag, der følger med Betænkningen, har jeg i Udvalget stillet et Ændringsforslag, der tog Sigte paa disse Forhold. Jeg har haft Lejlighed til baade i Udvalget og i Underudvalget at gøre opmærksom paa, at Fradragene 36 Kr., 72 Kr. og 108 Kr. i de højeste Understøttelsessatser var — jeg vil ikke just sige tilfældig valgte, men dog saadanne, at der kunde forhandles om dem, og der *ville* være blevet forhandlet om dem, hvis man i det hele taget var gaaet ind paa Tanken. Det var ikke selve Tallene, der virkede afskrækkende, men derimod de andre af Ordføreren nævnte Forhold, idet Flertallet i Udvalget bestemt holdt paa, at naar man skulde gaa til en Ordning, hvorefter de med de største Indkomster — forsaavidt de overhovedet kom i Betragtning — skulde have mindre end i Lovforslaget bestemt, saa skulde man ogsaa samtidig bestemme, at de, der havde de mindste Indkomster, skulde have *mere* end i Lovforslaget bestemt.

Hvis man ikke havde fastholdt dette fra Flertallets Side, er jeg tilbøjelig til at tro, at der var blevet Enighed om noget i Retning af det af mig foreslaaede; men Venstre, og jeg forstod, at det samme gjaldt de Konservative, kunde ikke gaa med dertil. Vi var ikke til Sinds at byde over — for

at bruge et noget forslidt Udtryk. Naar Ministeren og Flertallet har ment og foreslaaede, er passende for dem med de lave Indkomster, har vi anset det for rigtigt, for dog at spare noget, at de med de større Indkomster fik lidt mindre pr. Barn. Dette har man, som sagt, fra Flertallets Side ikke ment at kunne gaa ind paa, og derfor er det, som jeg hele Tiden har forudset, endt med, at man er blevet staaende ved Lovforslagets Bestemmelser og da navnlig ved det Princip, som jeg fremdeles ikke anser for at være heldigt, at alle, der er under Grænsen, faar lige meget pr. Barn, uanset om de ligger nær ved Grænsen eller langt under den.

Naar vi fra Venstres Side har ment at kunne gaa med til Lovforslaget med de Ændringer, her er foreslaaede, som vi anser for at være Forbedringer, og som ikke medfører nævneværdig Forøgelse af Udgifterne, er det væsentlig, fordi man fra alle Sider har været enig om, at det var nødvendigt at faa en Revisionsbestemmelse ind, saa at vi inden ret længe atter kan drøfte saavel Satserne som de Principper, Lovforslaget hviler paa.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger, bl. a. fordi jeg har set et og andet Sted, at det da omsider lykkedes i Udvalget at overvinde den Modstand, der fra Venstres Side var rejst mod Forslaget. Jeg vilde gerne slaa dette ned. Der har ikke fra Venstres Side været nogen som helst Modstand mod Lovforslaget, og naar mit Navn findes blandt dem, der har været Ændringsforslagsstillere, vil jeg understrege, at det kun er blevet Tilfældet, fordi Flertallet har ønsket, at jeg skulde stille de Ændringsforslag, jeg har stillet. Jeg har udtrykkelig betonet, at jeg ikke vilde være med til at lægge nogen som helst Sten i Vejen for Lovforslaget; men da der fremkom Ønske om, at man skulde gøre et Forsøg paa at faa en Ordning i den af mig antydede Retning, har jeg ikke villet undslaa mig for at prøve at sætte op paa Papiret, hvorledes saadanne Ændringer maatte se ud.

Man har, som sagt, i Udvalget ikke kunnet opnaa Tilslutning til min Tanke, og jeg erkender, at Lovforslaget hører til den Slags Forslag, man nødigt skal skilles paa, idet Ændringer af den gældende Lov er nødvendige af Hensyn til de forandrede Dyrtids- og Konjunkturforhold. Men jeg haaber ganske vist, at der inden længe skulde komme et Tidspunkt, da man virkelig kan komme til at drøfte ogsaa Principperne; det skal nok vise sig, at hverken Stat eller